

Ut desint vires tamen est laudanda voluntas.

Da

Brudgommen,

Edle og Belfornemme

SR. Hans Adolph

Søftgaard,

Og

Bruden,

Dyd-Edle Somfrue,

Somfr. Maria Elisabeth

Zachariæsen,

Celebrerede

Deres Bryllups-Fest

i Bergen den 19de Sept. 1765. i en Forsamling af

Anseelige Venner.

af

Brude-Parrets hengivne Broder

Zacharias Zachariæsen.

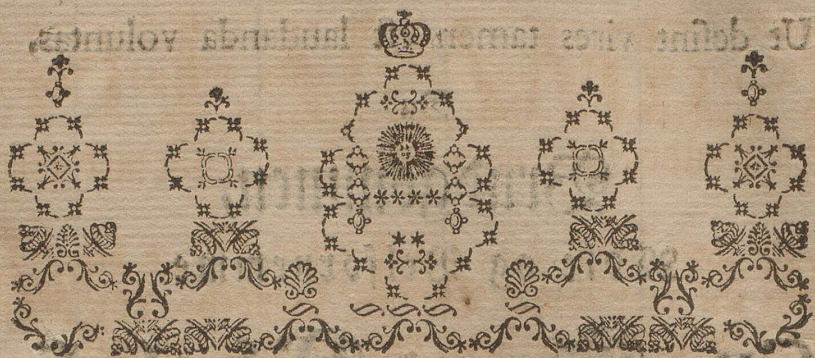
Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Trykt hos Kongel. Majestæts privilegered Bogtrykker, Christoph Kothert.

S! Sang-Gudinder Nie, der paa Parnassi Toppe
Har eders Opholds-Stæd, ved Floden Helicon
I Phœbi Skove hvor selv Phœbi Soel er oppe
Naar Morgen-Røden har vent sine Heste om.

Ier jo de, som man Wiisdoms Gudinder kalde,
Hvis yndes ene man, kun maa til bede sig,
Og for hvis Føder man, allene bør knæsfalde
For hin Homeri Geist og Klygt at blive lig.

Wis eders Magt mod mig, jeg eder her formaner
Bed alle Skialdrere, ja ved Apollo selv,
Bed eders Elskere dog I har ey Galaner,
Bed eders Dørfere da som I ynde vel.

Jeg meener dem, som I i eget Skjød opdrage,
Som med opmærksom Flid paa eder giver agt,
Som ikun ønsker sig, jers Sødhed ret at smage,
Trods vellystens Bedrag, og Modgangs skræksom Magt,

Som underkaster sig de andre Guders Brede,
Som trods al Modgang ey fra eder viger bort,
Som jers opofrede, kun eder vil tilbede,
Eil de skal vandre til Blatonis Rige fort.

Eil eder er det nu som jeg vil mig henvende,
Ier med udretted Flid, at tiene Nar fra Nar;
Men vil I ikke mig anseelig Hiely tilsende,
Det mig aldeles da som Jecaro vist gaar.

Der maatte findes en, som vilde mig adspørge,
Om jeg er ikke klog, som tænke vil paa Vers,
Om jeg en meere har Marsage til at sørge,
End skialdre hvor man flygt foreene bør med Skiers.

Sandt nok jeg svare vil, jeg forrigfuld bør blive;
Ehi fra den første Tid jeg Verdens Lys fik see,
Har Modgang tydelig lært mig tilfreds at give,
Til Skiebneen mod mig vil sig vise blidere;

Men har jeg en Marsaa mig inderlig at glæde,
Da jeg min Søster seer forsynet med en Mand,
En Mand hvis Kierlighed og Længsel at indtræde,
I hellig Egtestand, af hver en kiendes Land.

Mon Han for andre Ting sig vovede at reyse,
Saa steil og farlig Ben, som over Dobre-Fjeld,
Der med sin høye Top til Himmelen opkneiser,
Hvis skarpe Grundvold blev til hin Kong Haralds Held.

Nej! Nej! Han havde sig saa let nok en paataget,
At reise hid til den Regnsfulde Bergen ned,
Hvis ikke noget sært Ham havde dertil draget
Hvad er vel steilt naar man blir ført af Kierlighed.

Jeg billig nogen Noes om Dig og burde skrive;
Men søde Søster Brud som her til stæde er;
Men jeg veed gandske vist det vil unyttig blive;
Ehi Du formegen Noes en synderlig er tier.

Dog dette siger jeg: GUD haver Hannem givet,
En Kone hvis Forstand i sin Tid nok blir kjent,
Der vil Ham søyelig imedens Hun i Livet
Skal være elske Ham dog ikke ufortient.

Saa lev fornøhet vel i mange Glædskabs Dage,
Det var GUDS Billie I hinanden skulde faae.
O! Himmel, Ach! at det dig vilde nu behage,
At dette Brude-Par lang Glæde nyde maae.

O! store gode GUD de Faderløses Fader,
Og Enkernes Forsvar, som deeler Gaver ud,
Giv dette unge Par Frugt udi Deres Lader,
At de og kiende maa, du er den gode GUD.

EPITALAMIUM.

Nom Hymen kom og lad dig see
I beste Bragt, som du bør være,
Naar du vil Brude-Barret lære,
Hvor de skal spille, dandse, lee,
Og holde sig ret lystige.
Lad andre kun bekymre sig,
Vi dennem ikke lig vil være;
Men udi største Tugt og Ære
Vil være dydig, lystig, frie,
Bort! bort! med dig Melancholi.

